

Особено менъ и приятенъ тонъ!

Литературна страница

№
14

В. Бодревъ

Хайдушка севд

† Чичо Стоянь
(спомени)

И днес аз си спомням симпатичната прегърбена фигура на Чичо Стоянь. Въ неприянаудената му добродушна гримаса имаше нящо наивно детско, което усилваше радостното изражение на едно старческо лице с почти побъблели мустаци.

Това, което си спомням се случи въ неотдавнашното минало из театралния живот на шуменския театър.

Беше остра февруарска нощ и леденият сняг скърцаше отъ стъпките на минаващите по тротоара. Тая вечер шум. театъръ подъ режисьорството на Роза Попова ще играе премиерно представление. Задъ кулисите на сцената, където бяхъ и азъ по нѣкаква случайност имаше голѣмо оживление и дори споръ, отъ който зависѣше игрането на премиерата. Тукъ бѣ и Чичо Стоянь.

Спора се водѣше кой да отиде и донесе нѣкакви реквизити, които до тоя моментъ по една или друга случайност липсваха.

Докато спора се водѣше, стария Чичо Стоянь съ гърбицата си се измъкна и излѣзе да направи нуждното за театъра. На вънъ студената зима го лѣхна и смрази старческитѣ му кости, но той бодро и съ достоинство изпълни дългѣтъ си.

Тоя неговъ жестъ засрами младитѣ артисти, които почувствуваха колко много сѣ наскърбили стария чичо, като съ своя неумѣстенъ споръ сѣ го пратили да търси реквизити на студа.

Но той това не го вземаше за нѣкакъвъ подвигъ, а за дългъ който всѣки би трѣбвало да изпълни преди да влиза въ излѣшенъ споръ.

И това се случаваше много пѣти защото Чичо Стоянь бѣше постоянно съ театъра и помагаше съ каквото може. Често той по цѣли дни е преписвалъ ролитѣ на цѣли пиеси и после готови за четене ги раздаваше на артиститѣ. Правеше му удоволствие да бжде полезенъ нѣкому. Никога не

говорѣше за преумора. Въ турнетата изъ села и градове, чичото все бодърствуваше и бѣ необходимъ съ полезнитѣ си съвети и дѣла за театъръ и артисти.

Презъ свободното време на артиститѣ той ги събираше около си и ги размиваше съ декамероновскитѣ си стихове

Презъ зимата изъ турнето. Въ малко спретнато село. Предъ вечерята на представлението... Актьоритѣ наедно съ Роза Попова репетиратъ въ единъ малкъ полузатопленъ салонъ, но тѣ не чувствуваха студа защото вътрешенъ огънь ги сгрѣваше. Въ сѣщото време... въ друга една стаячка (училищно помѣщение) Чичо Стоянь цѣлъ засиялъ отъ радостъ, че има кой да го слуша рецитира собствениѣ си стихове на събранитѣ малки ученици и деца, които съ жадностъ поглѣщатъ всѣка казана дума отъ тѣхнитѣ прѣвъ духовенъ баща. Тѣ сѣ чели много негови стихове съ тѣхъ сѣ закърмени и бацитѣ имъ и сега тѣхната радостъ бѣше голѣма, че любимиятѣ имъ Чичо Стоянь е между тѣхъ. На него му бѣ сѣщо драго да вижда и слуша звънкитѣ имъ гласчета отъ чийто отзвучи той композираше чудно хубави пѣснички.

Горкиа Чичо! Той...
добре и страданиято.

„Нѣкога живота ни подхвърля въ най-дълбокиѣ бездни на страданиято и ние безропотно понасяме всичкото, като че това е очакваното възмездие за непосилиниятѣ ни трудъ“—обичаше да казва често Чичо Стоянь. И наистина, той можа да види и почувствува колко много мизерства и страдание крие единъ животъ подхвърленъ на жестоката преценка на днешното съвременно общество, което е лишено отъ способността да цени достойнитѣ нему синове...

Чезнатъ...

Чезнатъ в синкава позлата

Моминскитѣ висоти...

Тръпнатъ в сладкъ сънъ полята

Тръпнатъ в сладостни мечти

Глѣхне скръбно в' коловоза
стара сънена кола...Младъ мъжага следъ колата
лѣи скръбта си съ съ уста...Сякашъ с'камани замѣрва
огненитѣ си тегла...—Ехъ, такива сѣ тѣжитѣ
на бунтовнитѣ чеда!...Тоя вѣченъ недоимѣкъ
вредъ се ѣ ширналъ по свѣта...И затуй пѣкъ се развихрятъ
бунтоветѣ по степята...Чезнатъ в синкава позлата
моминскитѣ висоти...Пѣи мъжага следъ колата
и унася се в' мечти...

НИК. ИВАНОВ

Глада, вѣчнитѣ незгоди и лишения бѣха съпътнициѣ въ живота на родоначалника а художествената ни детска литература, Имало е моменти ога то поета за малко хл бѣ е трѣбвало да продава на безценица книги отъ тѣй необходимата си собствена библиотека И въпрѣки всички незгоди той творѣше. Издалъ е надъ 60 книги и същевременно сътрудничилъ въ всички излизащи детски списания и вестници. Кавалеръ е на ордена за храбростъ...

Преминалъ всички перипет и на живота и далъ много нѣго отъ отъ себе си, той ни напусти на 31 дек. 1939 год като остави едно завидно име нѣ утвърденъ детски поетъ и общественикъ въ историята на нашата литература и обществено.

Петъръ Рибаровъ

Златенъ ми сребренъ месечко
грѣе надъ бедни колиби.
— Златенъ ми, сребренъ месечко,
нѣма го моето либе...
Златенъ ми, сребренъ месечко,
знаешъ ли моята мъжа?—
Седемъ години го чакахъ азъ—
либето, свидна изгора;
седемъ години Балкана той
съ върна дружина преброди:
турци-изедници бѣше,
пазѣше беденъ народъ.

Турци-изедници търсиха,
търсиха седемъ години;
всѣка пѣтека завардиха,—
птичка не даватъ да мине.
Хванаха либето търсено,
мъжки рѣже му извиха;
него въ зандани заключиха,
върна дружина разбиха...
Пустии останали колибитѣ!
Азъ ще ги скоро оставя:
нали го нѣма вече либето,
що тукъ безъ него ще правя?!

Златенъ ми, сребренъ месечко,
знаешъ ли моята върна?—
Щомъ се гората разлѣсти пакъ
Самъ-самичка ще ида
тамъ, въ планината, да видя азъ
какъ се хайдушки живѣе.
Кървавъ байракъ ще развѣя тамъ,
съ крушовъ листецъ ще засвира,
пѣсенъ хайдушка ще пѣя, и
върна дружина ще бира.

Върна дружина ще найда тамъ—
върна до смъртъ и сговорна!
азъ ще ѣ бжда войвода,
съ нея ще срина затвора.
Тамъ ще намѣря изгората,
черни очи ще цѣлувамъ;
тамъ ще разправя на хората
какъ га балкана жадувамъ.
Двама сега ще прибродиме
съ върна дружина Балканишъ—
съ върна дружина ще гониме,
черни, народни душмани...

Рождество Христово

Мисли, чувства и вѣра

Каква бъркотия е настанала въ свѣта! Ако разбираме подъ тази дума, *свѣтътъ*, вътрешния животъ на народитѣ и държавитѣ и общиятѣ, международниятѣ, животъ, трѣбва да признаемъ, че въ свѣта винаги е имало бъркотия. Борбитѣ за надмощие и властъ между племената и народитѣ не сѣ спирали отъ какъ човѣкътъ живѣе на земята и не ще спратъ, до като има човѣшка история. Това е било всѣкога така, ала ние съвременнитѣ, наблюдаваме нѣщо изключително. Свѣтътъ все по-вече се забърква презъ последнитѣ години, за да стигне до последната война между най-великитѣ и културни народи на Европа. Ще бжде чудно, обаче, ако тази война не обхваща все по-широкъ кръгъ отъ народи. Независимо отъ това, че поне презъ тази зима източна Европа ще бжде извънъ обѣта на войната, свѣтътъ въ своята цѣлокупностъ страда, а и нашето отечество започва да чувствува неволитѣ на войната. Стопанскитѣ затруднения, липсата на материали за облѣкло, нѣкои отъ хранителнитѣ продукти, които се доставяха отъ чужбина, внасятъ смущение у

хората, недоволство, страхъ. Така стопанската бъркотия, отражение на войната въ западна и Северна Европа, започва, бавно, но сигурно, по цѣлия свѣтъ. И тази стопанска бъркотия ще се засили все по-вече, ако не си наложимъ хладнокръвие и разумъ въ бедитѣ. Хората, които ни учатъ, че въ свѣта владѣятъ само и само икономически закони т. е., че господарь на човѣшкия животъ е тѣлото съ неговитѣ нужди, и паритѣ ще искатъ да ни убедятъ, че злото, бъркотията въ свѣта, дохожда единствено отъ неправилното разпредѣление на земнитѣ блага. Тѣзи, хора, които превърнаха това въ наука, ще искатъ да ни убедятъ, че задъ идеята стои стомаха, тѣлесната нужда, борбата за физическото съществуване. Тѣзи хора иматъ донѣкъде право, но въ никой случай *пълното право*, цѣлата истина не е на тѣхна страна.

Има друга страна на живота. Това е духовната страна, нуждата, жаждата на духа. Именно тукъ *бъркотията* е още по-голѣма, по-страшна. Вижете какъ човѣшкото общество, европейското общество, та и на-

шето българско общество се е забъркало въ мислитѣ и идеитѣ си. Само помисли, за да се завърти главата ти, колко теории, научни мнения, философски учения растатъ като гъби въ днешния вѣкъ за това, що е човѣшкия животъ, въ какво трѣбва човѣкъ да вѣрва и какво да преследва въ своя земенъ животъ! Да стѣпимъ на по-тѣсенъ плацъ. Да си спомнимъ пакъ само колко хора дохождатъ въ градския салонъ, на-примѣръ, да ни учатъ какъ трѣбва да подредимъ своя личенъ, народенъ и държавенъ животъ,—така ни учатъ, че отъ двадесетъ души, които ще говорятъ презъ зимата, нито двама не сѣ на единъ умъ. Идете въ училището. Колкото учители, толкова разбирания за животъ. Идете въ театъра и киното. Сега все по-вече се втѣпява въ главитѣ ни, че театърътъ е училище на живота, свещена сграда, храмъ. И това донѣкъде е вѣрно, но зависи на какво ще ни учатъ. А тамъ, колкото пиеси, автори и изпълнители, толкова умове ни учатъ по съсемъ свой начинъ какъ да живѣемъ. И то тамъ най-често ни учатъ да слушаме гласътъ на кръвта т. е. да дадемъ свобода на истината и страстьта, защото щастieto било въ при-

родосъобразния животъ. Разтворете вестницитѣ и списанията. Какво наводнение отъ знания, съвети, правила за животъ, идеи! Вестникътъ? Вижете колко хора пишатъ въ него. Всѣки денъ тукъ иде съ нови хора, нови правила, нови съвети, нови разбирания за животъ. И всички смѣтатъ, вѣрватъ, че служатъ на живота, на човѣка, на онова, което наричатъ *прогресъ* и което буди у мнозина религиозна вѣра въ човѣка, въ бждещия човѣкъ, който расте чудовищно съ спекулацията на своя умъ, съ хитростта си и умениято си да завладява земята и който бавно заема мѣстото на Бога въ вселената, самъ става Богъ. Да, отъ всички страни, отъ хиляди страни се надаватъ вико-ве, че човѣкътъ е нѣщо велико, че го чака свѣтло бждеще. Самовѣрвай въ силитѣ на човѣка, вѣрвай въ прогреса!.. И този крѣсъкъ ни проглушава ушитѣ отъ години, и никакъ не ни оставя да помислимъ съ собственитѣ си глави какво сме и що сме. Боже, какъ сме се забъркали въ този воловьртежъ отъ думи, човѣшки измислици и действия, научни, божемъ, теории и философски хрумвания! Върху кого да се опремъ, кому да вѣрваме? „Всѣкъ човѣкъ, вѣкъ ложъ“! Има ли човѣкъ,

който да казва истината съ отъ себе си и когато дорѣ ги отъ жакда по истината? Колко е забърканъ човѣкъ на днешното време! Не виждамъ жакда за човѣка днесъ? ха И поради това смѣшената идеитѣ, „смѣшение на езицес хората станали безпомощни н се управятъ изъ кривитѣ плци на живота, се сърдятъ въ по-вече единъ на другъ и аг по-вече се мразятъ. Омразан ду народитѣ, омраза между ситѣ! Въ правителствата развѣления и борби. Въ парламенъ—сѣщо. Въ колежитѣ—сан Въ университетитѣ междоу фесоритѣ най-често—борба въ омраза и взаимно отричане. Между студентитѣ—борба по отричане. Между ученицитѣ сѣщо. По градовѣтъ въ свѣтвения животъ—борби и бѣ омраза и ненавистъ. Въ сѣс И тукъ—груба борба и во! вистъ. Въ семействата? Въ ко семействата има пълна ода Колко раздори и тукъ, ке ненавистъ и скрита борба ят ду сѣирузи, между деца и дѣлители, между братя, мѣо сестри,—за имотъ, за пѣисство, за идея, за господствъ Колко суета и колко омраза въ суетата!

Има ли нѣщо постоянно въ чипо въ тоя свѣтъ?
следва з отъ

Красотата на народните обичаи и традиции

свързани с празниците

Най-хубавите дни през зимата, очаквани с радост от мало и голямо, сж Коледни-те празници, сурваки и Иордановден. Кой не си спомня от своите детски години онези радости, които е изпитвал само от падането на първата снѣжинка, предвестник на Коледа—че ще бѣде златан едѣа движещия се, тежко грукашъ затѣлѣлъ шопарѣ. Че ще пѣятъ играви и мелодични пѣсни коледаритѣ. Кое дете, като види напѣлилия дрънѣ въ гората, не трѣпне предъ мисълта, че иде време, когато ще отсѣче дрънова шибалка, ще стане въ рани зори на сурваки и бодро ще сурвака сваковци и чивовци, които ще му дадатъ левче, грошче, кравайче, или карамели. Не се ли радва младѣ и старѣ, че ще гледа, или играе на хорото презъ безгрижните дни на призраците, че ще иде на Иордановденъ при дълбокия, полузаледеиъ вирѣ и ще гледа, какъ побѣлелия свѣщеникъ хвърля кръста, а смѣли зачервени отъ мраза мъже се мурватъ въ кристално бистрата, ледена вода и търсятъ кръста по дѣното?

Голѣма е радостта ни презъ празниците. Хубави, дълбоко-мислени и разнообразни сж традициите и обичаите—цѣлия битѣ, свързанъ сж празниците—на нашия народѣ. Тия обичаи и обряди, срастнали дълбоко въ душата на народа, водящи своето начало въ дълбоката древностъ, въ времето на зичеството и първото наше християнизирание, сж дълбоко-убавни и непорушими въ не-

Не ви ли е мъчно за човѣка нещѣ? Колко е той самотенъ, абърканъ, измъченъ! Той търси, гледува за нѣщо вѣчно и бѣло. Тѣлесната нужда, ухвната жажда, суетата, лудостта и омразата сж изсушили човѣшкото сърдце.

Обичаите ли човѣка, човѣче? Тогава? Увѣри го, че въ свѣта ма нѣщо постоянно, сигурно, вѣчно, че въ свѣта за човѣка ма упора и отмора. **Това е Любовта**, Любовта, която бели свѣта, въпреки неговия яволски водовъртежъ въ мракъ и слѣпота, която залива блата-го дори на злота и омразата съ истинноята ярка свѣтлина и топлина.

Човѣшката се е родила въ ед-на пещера при Витлеемъ въ пещѣ? хата палестинска земя. Звез-дѣшната на Спасителя свѣти и на езицѣ и грѣйката отъ сърдце-омощи на Божествения Младенецъ ивѣтъ пли, утешава, спасява свѣта, рдѣтъ ица надеждата и дави съ лугъ иагата си сила злота и от-омразанието. Велика е бъркотията между сж въ свѣта. Но ти не от-вата развай очитѣ си отъ лжчитѣ ирламетъ. **Слѣзницето на правдата**, итѣ—сани човѣка—братѣ за ржка между поведи къмъ Истока, къмъ—борбѣтината. Християнино, ти си отриникъ на Христа. На тебе не—борбѣтино да се забърквашъ. ченѣжъ, какъ храбро се държатъ въ свѣтѣ и моряцитѣ на арми-би и бѣ на великитѣ народи, които въ сѣсѣ воюватъ за земя и богат-а и во! Не си ли ти по-храбъръ га? Въ тия войници?

Има оца вървимъ, защото Господѣ жъ, не родилъ. Ето, камбанитѣ борба ятъ въ студената коледна деца ицъ, звездитѣ трепкатъ радо-тя, мао на небето, а звездата на на пѣста грѣе въ сърдцата ни и господство ни пѣтя... Да вървимъ о омразѣ въ вѣрата и любовта, които рдѣтъ къмъ Царя на мира и бѣло-чността!

тито Рождество Христово!

Протоиерей Д. ПОПВАСИЛЕВЪ

Христосъ--Синѣ Божи.

Нѣкои макаръ и християни казватъ: Какво е Христосъ?--Божество. Какво е Мохамедъ?--тоже Божество.

А Буда? Конфуций? Мойсей? Все Божества. Божии синове. Пратеници на върховното начало Богъ, Аллахъ, Иехова.... Е ли обаче така? Можемъ ли ние да сравняваме Христа съ „другитѣ“?—Не!

Само Христосъ е Божество, Синѣ Божи, раждането на когото бѣше предсказано преди вѣкове. И докато „другитѣ“ търсѣха пѣтя къмъ Бога, бѣха едни Боготърсачи, то Христосъ единственъ каза: „**Азъ съмъ пѣтя, истината и живота**.“ Той никога не търси пѣтя къмъ Бога, а самиятъ той бѣше тоя пѣтъ, пѣтя на въплощението, на въплотилия се Богъ. И това не е единъ пѣленъ съ опасности, пропасти, единъ мимово-дѣщъ пѣтъ—а единъ истински пѣтъ, който донесе Божеството въ човѣшка плѣтъ, а човѣка занесе при Бога. Малка ли е тогава разликата между Христа, Мохамеда, Буда, Конфуций и Мойсей?

И докато „другитѣ“ сж дали мъдростъ, мъдри думи, то Христосъ даде много по-вече **Истината**. „**Истината ще ви направи свободни**“—оная истина, която е първия източникъ на мъдростта, вѣчната мъдростъ на битието. И докато „другитѣ“ сж дали свѣтлина на нѣкои само житейски ситуации, то Христосъ донесе много по-вече свѣтлина въ свѣта. Той даде свѣтлина върху всичко, Той е дори отговорътъ на всичко.

защото единственъ само Той излѣкува болни, възкресява умрѣли. За Него значи живота е нѣщо много повече отъ колкото за „другитѣ“, които умрѣха, бѣха погребвани и се разпаднаха на прахъ и пепелъ.

Христосъ още каза: „**Който е видѣлъ Мене, видѣлъ е и Отца Ми**“—това е абсурдъ или Божество. И то би било абсурдъ, ако бѣше казано отъ единъ умрѣлъ и погребанъ Христосъ, но то бѣше казано отъ единъ възкрѣсналъ на третия день Христосъ. „**И азъ ще дойда пакъ да сждѣ живитѣ и умрѣлитѣ и Моето царство не ще да има край**“. Можа ли нѣкой отъ „другитѣ“ да каже тия смѣли думи?—Не!

Тотю Наневъ

36

Библиотека „Шуменска поща“

на преданието. И решиха още вечерта, всрѣднощъ, когато излизала вампирясалата бабичка да отидатъ на гробищата. Бѣше решено да се пазѣ дълбока тишина, защото вампирѣтъ щомъ чулъ веднага избѣгалъ, но нѣкои милостиви бабички, на които мъжетѣ бѣха отдавна умрѣли, укриваха въ себе си една надеждна мечта да попитатъ вампира, дали тѣхнитѣ починаци сж добре тамъ, горе, при дѣда имъ Господа и да проводятъ „много здраве“.

Тая очаквана отъ всички вечеръ дойде и то-лкозъ свѣтла, съ сребриста бѣла луна върху блѣстѣщото небе, мъже, съ снети въ рѣцѣтъ калпаци, жени, деца и бабички на групи, на групи, наведени единъ следъ другъ напредваха мълчаливо къмъ гробищния плѣтъ. Нѣкои отъ мъжетѣ, вече достигнали, повдигаха краднѣшомъ лѣснати на луна-та, гологлави и търѣха съ очи вперени между блѣсналитѣ бѣли кръстове, вампира. Но той още се бавѣше. Само кръстовѣтъ, изправени, мълчаха въ надгробна тишина, въ високитѣ треви шурци цвѣртѣха непрестанно и далечъ, много далечъ, съ мъртвешкото дихание на всрѣднощнитѣ повѣи, отъ време на време долитае до тѣхъ подземенъ звукъ. Звукътъ ту стихваше, когато повситѣ отминаваха въ едѣа разлошнатитѣ клонки на трендафилитѣ, които обгрѣщаха съ бодливи прегрѣдки бѣлитѣ

ДАЛИЛА

ЗАЩО всички дами и госпожици **предпочитатъ** бръсно-фризьорския салонъ „ДАЛИЛА“

Шуменъ

Защото държи рекордъ съ електрическо къдрене, съ усъвършенствувани апарати, съ специални европейски масла, — гарантирана трайностъ, безъ паряне и изгаряне на главитѣ и коситѣ, завити краища на букли до израсване на косата. Защото работи фризури по нови журна-ли съ електромаша и водна он-долация.

Въ козметическия отдѣлъ се поставятъ специални биологични маски, които 50% подмладяватъ. Боядисване съ безвредни бои на коситѣ и мустацитъ съ 48 естествени цвѣтове и 4 различ-ни марки.

Въ мъжкия отдѣлъ, те-чаща вода, еденични кърпи ле-ко бръснене на зжболѣкарски столове.

съ почитъ и уважение къмъ всички.

ПЕНЧО АРНАУДОВЪ
СРЕЩУ 7 П. ПОЛКЪ ШУМЕНЪ.

ХУДОЖЕСТВЕНИ

Мебели

всички видове отъ разни Европейски фурнири и материали

ГРЪСНЕ И ПОРЪЧВАЙТЕ ПРИ

Антонъ Чолаковъ

художникъ, резбаръ и тапицеръ

Ние вѣрующитѣ наистина Те очакваме—дойди Господи!

Да обожаваме тогава само Христа, защото до като „дру-гитѣ“ сж свѣтовни учители, ве-ликиани на духътъ, то Христосъ единственъ е само Синѣ Божи.

Е. Дръ—Панайотова
Търговище.

Четете вестникъ

„Шуменска поща“

ПЕЧАТНИЦА

„ЗОРА“ - Шуменъ

„Пречупена цигулка“

33

дрѣпна назадъ. Той се размърда сетнѣ неловко сѣкашъ краката и рѣцѣтъ му не бѣха негови, а сѣкашъ че той неизвестно какъ ги държи и тѣ сж чужди и започна да се извинява:

—Азъ... господинъ кметѣ... таквозъ... той си е палавъ, вѣрно... но азъ... и като не знаеше за какво се отнася работата и какво да каже още, замлъкна.

—Не палавъ—а палавъ и въртоглавъ е този твой синъ,—това да запомнишъ! Помѣкналъ се по една мукавяна цигулка изъ нивитѣ, та воловетѣ ти изпасоха и изгазиха кукурузитѣ и бостанитѣ. Ето това трѣбва да знаешъ! А то, колкото до цигулката, само моя Григоръ може да я кара нея тъй, както трѣбва—чувашъ ли? Да вземешъ още сега тази негова мукавяна цигулка и да я счупишъ отъ глава-та му!—и кмета крѣсна въ очитѣ на смаяния Пинзо.

Сетнѣ бедниятъ селянинъ послушно подписа една глоба и подведе предъ себе си освободенитѣ волове къмъ къщи.

Въ тѣхъ той очакваше да завари забравения си синъ, но Сотиръ го нѣмаше още.

Сотиръ се намъкна въ сѣнката на плетницата, стигна до тѣхната вратня, полека притвори и влѣзе въ двора. Едно отъ тѣхнитѣ кучета лавна, но като

Хроника

Постройката на кварталните хали е вече привършена.

На 7-й т. м. съвместен Концерт на г. проф. Панчо Владигеров и виолониста г. Вес. Спировъ. Въ програмата сж застъпени и наши композитори.

Излъже отъ печатъ новият сборникъ „Родина“ съ 102 нотирани училищни пѣсни на 1, 2, 3 и 4 гласа—музика отъ Бор. Ибришимовъ преподавател по музика въ учителския институтъ.

Очаквайте въ Театъръ „Одеонъ“ голѣмиятъ музикаленъ филмъ „Чайковски“.

Концерта на „Родни-Звучи“, който ще се състои на 8 т. м. (втория денъ на Коледа) въ „Арх. Михаилъ“ 10³/₄ ч. сутринята, ще бжде Концертъ, съ който ще се чествува 80 годишнината отъ основаването на първия оркестръ въ гр. Шуменъ отъ съгражданина ни, учител тогава въ Шуменъ, **Добри П. Войниковъ**. За случая ще бждатъ казани нѣколко думи преди почване изпълнението на концертната програма. Участвами въ концерта: Г-нъ Веселивъ Спировъ—виолонистъ; новоосновениятъ струненъ оркестръ при д-вото дирижиранъ отъ Г-нъ Владимиръ Василевъ преподавател по музика въ учителския институтъ и хорове при д-вото дирижирани отъ Г-нъ Ан. Зидаровъ. Концерта обещава да бжде музикално събитие въ града ни.

ТЕЛЕФУНКЕНЪ

РАДИО ВЕДНѢЖЪ СЕ КУПУВА!

Именно, затова вие нѣма да сгрешите, ако се спрете на най-солидната Германска световна марка „ТЕЛЕФУНКЕНЪ“

Апаратитъ ТЕЛЕФУНКЕНЪ се различаватъ отъ другитъ съ СПЕЦИФИЧНИЯТЪ си чистъ, естественъ тонъ и дълъгъ животъ.

Почти всички ГЕРМАНСКИ РАДИО АПАРАТИ сж монтирани съ ТЕЛЕФУНКЕНЪ ЛАМПИ, което е едно убедително доказателство, за предимствата на марката

„ТЕЛЕФУНКЕНЪ“

Нека не се забравя, че КАЧЕСТВОТО зависи отъ ПРОИЗХОДА!

Апаратитъ „ТЕЛЕФУНКЕНЪ“ сж производство на най-голѣмитъ заводи за електричество въ СВѢТА

„СИМЕНСЪ“

въ които работятъ 150 хиляди души и образуватъ собственъ градъ подъ името „СИМЕНСЦАТЪ“ (Сименсградъ) до Берлинъ.

На г. г. учителитъ продажба по специалнитъ условия и цени, както при просвѣтната каса направо отъ Шумен. представителство.

— М Р К Р Я Н Ъ —
телефонъ 85

„ТЕЛЕФУНКЕНЪ“ царя на радио апаратитъ

ГОРДОСТЪ ЗА ШУМЕНЪ Е ЕДИНСТВЕНИЯ ДОБРЕ МЕБЕЛИРАНЪ

Бръснаро-фризьорски „СИНИЯ САЛОНЪ“

ДО МАГАЗИНЪ „ДЪДО МРАЗЪ“

ЗА ЗНАНИЕ

СЪОБЩАВАМЪ НА ВСИЧКИ ДАМИ ОТЪ ГРАДА И ОКОЛИЯТА, ЧЕ ПО СЛУЧАЙ КОЛЕДНИТЕ ПРАЗНИЦИ ИНСТАЛИРАХЪ ВЪ САЛОНА СИ НОВЪ АПАРАТЪ СПЕЦИАЛНО ЗА ЕДРИ ЕСТЕСТВЕНИ ВЪЛНИ, ОБАЧЕ БЕЗЪ ТОКЪ, СЪ СПЕЦИАЛЕНЪ УРЕДЪ СЕ ОТДѢЛЯ ТОКА И САМО СЪ ГОРЕЩИНАТА СЕ КЪДРИ КОСАТА АПАРАТА ИМА ЧАСОВНИКЪ, МИНУТНИКЪ, КОЙТО АВТОМАТИЧЕСКИ ПОКАЗВА МИНУТИТЪ И СПИРА, КАКЪВТО АПАРАТЪ НѢМА ВЪ БЪЛГАРИЯ, НА ВСѢКАКВИ НАЧИНИ НА НАВИВАНЕ. ОТЪ КРАЯ КЪМЪ КОРЕНА И ОТЪ КОРЕНА КЪМЪ КРАЯ, СЪ МНОГО ВИДА ТЕЧНОСТИ, СПОРЕДЪ КОСАТА, ЗА ДА МОЖЕ ДА ЗАПАЗИ КОСАТА СЖЩИЯ СИ ЦВѢТЪ БЕЗЪ ДА ИЗГАРЯ НИТО ДА СИ ИЗМѢНЯ ЦВѢТА. ВЪ САЛОНА СЕ ПОСТАВЯТЪ БИОЛОГИЧНО ДИНАМИЧНАТА МАСКА КОЙТО ОТНЕМА ОТРОВАТА, ПРЕМАХВА ПЕТНАТА, ПРЕЧИСТВА, ПОДМЛАДЯВА, ОПѢВА И ИЗГЛАЖДА КОЖАТА И РАЗДВИЖВА ПО ЕСТЕСТВЕНЪ НАЧИНЪ КРЪВЪТА НА ЛИЦЕТО. ВЪ НЯКОЛКО МИНУТИ ЦВѢТЯЩЪ ИЗГЛЕДЪ.

ВЪ МЖЖКИЯ ОТДѢЛЪ: приятна обстановка, леко и приятно бръснене, съ течаща вода, идеално постригване вежливи работници

Съдържател: СЛАВЧО ИВ. БОЯДЖИЕВЪ

го позна, спусна се радостно отгоре му и започна да го ближе. Предъ малкия прозорецъ на стаята, лампата хвъргаше бледа свѣтина вънъ въ лунната нощъ. Той полека и предпазливо надникна. Баща му крѣщеше, махаше рѣце, на кревата сестра му кашляше, а майка му, свръла глава въ полата си плачеше.

—Азъ него ли? Нека ми дойде тоя „въртоглавецъ“! Азъ ще го пребия, ще му начупя азъ неговата „мукавяна“ цигулка, дето „се е помъкналъ“ съ нея, сѣкашъ, че ми е кой знае на кого си синъ! То „само Григоръ“ има право на такива работи, само хе-е-е—богатитъ деца, а ний... Ахъ, само да ми се зададе отнѣкжде сега!—и викаше и махаше рѣце ядосаниятъ баща; болната му дъщеря се така кашляше въ леглото, а свръла глава въ полата си, жена му плачеше болезнено и тихо.

Сотиръ изтрѣпна. А ми сега? Кжде ще иде? Той ще преспи може би нѣкжде тази нощъ, но сетне... по-сетне... и по-сетне? Ако го изгонятъ? Или пъкъ не го изгонятъ, а само му счупятъ цигулчицата и не му даватъ вече да си направи нова?

Кучето махаше онашка до него, въртѣше се около и радостно скимтѣше. Сега, въ тоя ужасенъ часъ то единствено му бѣше сърдеченъ, неподозиращъ нищо другаръ. И тѣ двамата, накуцващиятъ Сотиръ

напредъ и то отстрани, потънаха въ мрака на плетицата и изчезнаха...

Рано сутринята на другия денъ стара, прегърбена бабичка бързаше за въ съседитъ. Още на вратата тя зафѣфли:

—Гано мари, де сте мари Гано? У—не мога да виждамъ вече, остарѣхъ, но на стари години чухъ и това чудо—въ гробищата вампирясалъ мъртвецъ, мари! Нощесъ мой Нанко, като пасѣлъ овцетъ го видѣлъ мари Гано! На, кръстъ отгоре ти казвамъ! Най-напредъ се появилъ като дяволъ, съ дванайсетъ чифта рогове и отъ очитъ му огънь излизало. По едно време като хукналь надъ трѣстоветъ, та бѣжъ изъ цѣлото гробище и лаялъ, на овцитъ лаялъ, сжщо като куче лаялъ сетне се изгубилъ нѣкжде навжтре, че като засвирилъ едни такива пѣсни, насмалко щѣлъ да помаме мой Нанко...

И като вихъръ, по цѣлото село се разнесе тъмната мълва. Събрани на чешмата, въ кръчмитъ, по мегданитъ и навсѣкжде по цѣлото село всички говорѣха само за това. Нѣкои разчепкваха дори свои стари спомени, откриваха вампирясалия мъртвецъ въ отдавна починала бабичка, което ужъ била прескочена като мъртва отъ котка. И това предложение въ разпаленитъ глави на бѣбривитъ и суевѣрни селяни се сложи като най-вѣрно и правдоподобно

Трудова Кооп. Строителна Задруга „ГРАНИТЪ“—ШУМЕН

БАЛАНСЪ

Съставенъ на 31 декември 1939 год.

№	Наименование на С/тѣ	ОБОРОГЪ		САМДА	
		Да Дана	Да Зема	Да Дана	Да Зема
1	Каса	206719	205905	1624	
2	Стр. материяли	56728	48472	8256	
3	Римеси	27000	1100	25900	
4	Дебитори	134620	36400	98220	
5	Инвентаръ	7775	420	7355	
6	Гаранции	16000	3520	12480	
7	Дѣлове Шум. Попул. Банка	2000		2000	
8	Преходенъ Активъ	3062		3062	
9	Дѣловъ капиталъ	685	40800		
10	Резервенъ фондъ		10015		
11	Фондъ постр. Кооп. домъ		1110		
12	Културенъ фондъ		376		
13	Членски вноски	875	1370		
14	Чиста Печалба 1939 год. Бъл. Земл. и Кооп.		321		
15	Банка		49359		
16	Акценти	3716	6216		
17	Кредитори	12996	67302		
18	Преходенъ Пасивъ		300		
19	Загуби & Печалби	25323	25325		
20	Разни	654493	654493		
Всичко		1151994	1151994	158897	158897

Счетоводителъ: М. СТОЕВЪ Председателъ: В. ДИМИТРОВЪ

С/ка Загуби & Печалби

ЗАГУБИ Съставена на 31 декември 1939 г. ПЕЧАЛБИ

№	Наименование на С/тѣ	СУМИ	№	Наименование на С/тѣ	СУМИ
1	Общи разноски	11665	1	Предприятия	234
2	Кооператори	12000	2	Лихви & Сконго	16
3	Превози	1339	3	Разни	25
4	Чиста печалба за уравниение	321			
Всичко		25325	Всичко		25325

Счетоводителъ: М. СТОЕВЪ 1) В. ГЕЧЕВЪ
Кон. Съветъ: 2) В. БОЖИЛОВЪ
3) Т. ИВАНОВЪ

Съгласно чл. 10 отъ вилника за контролата на ческитъ срѣдства за борбата съ болеститъ и неприятелитъ растенията, лица желающы 1940 година да разпространяватъ или продаватъ химическа средства за борба съ болеститъ и неприятелитъ по растенията, трѣбва до 15 януари да деклариратъ предъ агрономитъ точното си име и какъто и какви химически средства желае да продава.

Предупреждаватъ търговцитъ (ангросиститъ, тайлисти) да не отказватъ продаватъ на кукурузни, съ каквито разполагатъ покупкитъ съ нормални извънредни. Сжщото предание се прави и къмъ жититъ, да не купуватъ за 1 месецъ и години, дори, вписатъ пазика въ търговския животъ, еднитъ и другитъ се наказватъ. Взети сж да не липсва нищо, което първа необходимостъ.

Яйцата, първо качество втора нормировка, ще даватъ по 2 лв. парчета